

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobkyně: **A. A.**, narozena X
bytem X
zastoupena advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2025, č. j. KUUK/034245/2025/DS/Lin,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobkyni se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Částka 3 000 Kč bude žalobkyni vrácena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.**

Odůvodnění:

1. Magistrát města Ústí nad Labem, odbor přestupkových agend, jako správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím sp. zn. MMUL/OPA/ODN/321749/2024/KabM ze dne 16. 1. 2025 uznal žalobkyni vinnou, ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Za uvedený přestupek byl žalobkyni uložen podle § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a v souladu s § 125c odst. 5 písm. b), odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu správní trest pokuty ve výši 7 000 Kč a správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Současně byla žalobkyni podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky uložena povinnost uhradit náklady řízení, ve výši 2 500 Kč.
2. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 6. 3. 2025, č. j. KUUK/034245/2025/DS/Lin (dále jen „napadené rozhodnutí“), kdy zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, doručenou soudu dne 1. 6. 2025, přičemž se domáhala zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.
3. Soud vyzval žalovaného, aby se vyjádřil k žalobě a předložil správní spis. Na výzvu soudu reagoval žalovaný podáním ze dne 8. 7. 2025, přičemž uvedl, že kompletní spisový materiál

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

byl poskytnut Ministerstvu dopravy ČR, které v rámci přezkumného řízení rozhodnutím ze dne 6. 6. 2025, č. j. MD-26923/2025-160/3, zrušilo napadené rozhodnutí. Zároveň žalovaný upozornil, že proti zmíněnému rozhodnutí ministerstva byl podán rozklad.

4. Následně podáním ze dne 31. 10. 2025 žalobkyně soudu sdělila, že byla uspokojena postupem žalovaného, kdy došlo v přezkumném řízení ke zrušení napadeného rozhodnutí. Zdůraznila, že napadené rozhodnutí bylo ministerstvem zrušeno z týchž důvodů, které uplatnila v žalobě (nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nevypořádání odvolacích námitek obsažených v doplnění odvolání ze dne 8. 2. 2025). Žalobkyně zároveň doložila listiny ohledně přezkumného řízení včetně rozhodnutí ministra o rozkladu.
5. Soud z obsahu předložených listin shledal, že sám žalovaný podal podnět k přezkumnému řízení k ministerstvu dopravy dopisem ze dne 21. 3. 2025 s odůvodněním, že při rozhodování o odvolání nebyly zohledněny a vypořádány námitky žalobkyně v doplnění odvolání z důvodu, že doplnění odvolání doručené žalovanému se nedopatřením nedostalo do dispozice úřední osoby vyřizující odvolání. Ministerstvo dopravy jako nadřízený orgán žalovaného rozhodnutím ze dne 6. 6. 2025, č. j. MD-26923/2025-160/3, v rámci přezkumného řízení napadené rozhodnutí zrušilo a vrátilo věc žalovanému k novému projednání. Proti rozhodnutí ministerstva podala žalobkyně blanketní rozklad. Rozhodnutí ministerstva pak následně ministr dopravy v rozkladovém řízení zčásti změnil upřesněním výroku rozhodnutí a ve zbytku potvrdil, a to rozhodnutím ze dne 24. 10. 2025, č. j. MD-42678/2025-510/3.
6. Před vlastním rozhodnutím o návrhu (žalobě) byl soud nejprve povinen zabývat se otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení pro projednání návrhu za situace, kdy došlo ke zrušení napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení.
7. Podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.
8. Soud shledal, že zrušení žalobou napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení zakládá neodstranitelný nedostatek podmínky soudního řízení, neboť žalobou ve správním soudnictví napadené rozhodnutí již neexistuje. Soud tak de facto nemá o čem rozhodnout.
9. Soud nepřehlédl, že podání žalobkyně ze dne 31. 10. 2025 obsahovalo sdělení o uspokojení žalobkyně a návrh na zastavení řízení dle § 62 odst. 4 s. ř. s. z důvodu uspokojení žalobkyně. Soud uvádí, že k rozhodnutí o zastavení řízení z důvodu uspokojení navrhovatele [§ 47 písm. b) a § 62 odst. 4 s. ř. s.] musí být splněny zákonné podmínky. K naplnění zmíněného institutu rozhodně nestačí pouhé prohlášení žalobkyně, že byla uspokojena. V tomto směru soud odkazuje na odbornou literaturu – *Soudní řád správní: Komentář*, autorů Kühn, Kocourek, Mikeš, Dienstbier a kol., právní stav ke dni 31. 5. 2019, komentář k § 62 s. ř. s., dostupný v informačním systému ASPI, kde se uvádí: *„Jelikož je výkon státní správy kontinuální činností, lze se v praxi mnohem častěji než s využitím institutu uspokojení navrhovatele setkat s tím, že veřejná správa učiní mimo procesní režim dle § 62 s. ř. s., ve spojení s § 153 spr. řádu a § 124 daňového řádu, úkon, jímž navrhovatele fakticky uspokojí. To je případ vydání rozhodnutí ve věci ve vztahu k probíhajícímu řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu, nebo zrušení žalobou napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení. Tato faktická činnost veřejné správy, není-li vykonána v součinnosti se správním soudem*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

postupem dle § 62 s. ř. s., nepředstavuje naplnění institutu uspokojení navrhovatele, tedy nemůže vést k zastavení řízení dle § 47 písm. b) s. ř. s., toliko k zastavení řízení z důvodu zpětuzetí návrhu dle § 47 písm. a) s. ř. s. (...) Aplikace institutu uspokojení navrhovatele je vázána na procesní aktivitu odpůrce vůči soudu. Odpůrce musí soudu oznámit svůj záměr navrhovatele uspokojit. Součástí oznámení nemusí být sdělení, jakým konkrétním způsobem má být navrhovatel uspokojen. Jedinou esenciální náležitostí oznámení je vyjevení záměru uspokojit navrhovatele mimo soudní řízení, soud není oprávněn v této fázi posuzovat, zda úkon, který hodlá odpůrce učinit, může vést k uspokojení navrhovatele. Na oznámení odpůrce reaguje soud jen tak, že odpůrci stanoví lhůtu k učinění úkonu za účelem uspokojení navrhovatele. V této lhůtě je odpůrce povinen úkon nejen učinit, ale též oznámit ho jak navrhovateli, tak soudu. Současně soud vrátí odpůrci správní spis, pokud jej o to odpůrce požádal. Pokud odpůrce či jiný správní orgán vystupující na jiné hierarchické úrovni téže soustavy správních orgánů učiní úkon, jímž navrhovatele uspokojí, aniž by ovšem předtím oznámil soudu svůj záměr navrhovatele uspokojit, potom ani v případě, že navrhovatel soudu oznámí, že na žalobě netrvá, neboť byl postupem správních orgánů již uspokojen, nejde o naplnění komentovaného institutu, soud tedy řízení nezastaví dle § 47 písm. b) s. ř. s., a tudíž právní účinky úkonu správních orgánů nejsou aktivovány právní mocí rozhodnutí soudu o zastavení řízení.“

10. Nejvyšší správní soud vymezil ve svém rozhodnutí ze dne 25. 6. 2014, č. j. 6 As 156/2013-28, kritéria, na základě kterých lze bez pochybností dospět k závěru, že řízení o žalobě je možné zastavit z důvodů uspokojení navrhovatele, neboť pro daný postup byly naplněny zákonné podmínky obsažené v § 62 s. ř. s. V citovaném rozhodnutí se uvádí následující: „*Institut uspokojení navrhovatele, který do správního soudnictví promítá zásady hospodárnosti, efektivity a subsidiarity soudní ochrany, je koncept blízký institutu smíru v civilním procesu. Slouží jako prostředek dosažení nápravy stavu vyvolaného vadným rozhodnutím správního orgánu, který v průběhu soudního řízení proti svému rozhodnutí provede jakousi sebereflexi a svou vlastní aktivitou odstraní předmět sporu. K tomu zákon stanoví následující podmínky: a) řízení před soudem bylo zahájeno a soud dosud ve věci nerozhodl, b) jsou splněny podmínky řízení před soudem a nejde o případy, kdy by byly dány další důvody pro odmítnutí návrhu nebo pro zastavení řízení, c) správní orgán sdělí soudu záměr navrhovatele uspokojit, d) správní orgán má k takovému postupu odpovídající pravomoc, e) postup správního orgánu nezasáhne práva a povinnosti třetích osob, f) dojde k uspokojení navrhovatele a g) soud shledá postup správního orgánu v souladu se zákonem (k podrobnému vymezení institutu uspokojení navrhovatele viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13.7.2010, č.j. 3Ads 148/2008-70, publ. Pod č. 2130/2010 Sb. NSS, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Tyto podmínky musí být splněny kumulativně a dané ustanovení je tak třeba interpretovat jako celek. Nelze z něj vydělit pouze určité právní pravidlo, aniž by to vedlo k posunu či pozbytí smyslu celého ustanovení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2013, č.j. 6Ads 3/2013- 41).“*
11. Soud souhlasí s citovanou odbornou literaturou i judikaturou. Je zjevné, že podmínky pro zastavení řízení z důvodu uspokojení žalobkyně nebyly v posuzované věci naplněny už proto, že žalovaný nesdělil soudu svůj záměr uspokojit žalobkyni, nýbrž soudu sdělil až ex post, že napadené rozhodnutí bylo zrušeno. Žalovaný podal podnět k přezkumnému řízení k Ministerstvu dopravy více než o dva měsíce dříve než bylo zahájeno soudní řízení. Ministerstvo dopravy zrušilo napadené rozhodnutí dne 6. 6. 2025, tedy jen pět dní po zahájení soudního řízení. Je tudíž zjevné, že nedošlo k realizaci institutu uspokojení navrhovatele. Soud souhlasí se žalobkyní v tom směru, že žalobkyně byla fakticky uspokojena zrušením napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení, přičemž ke zrušení

napadeného rozhodnutí došlo ze stejných důvodů, které uplatnila žalobkyně v žalobě (nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nevypořádání odvolacích námitek obsažených v doplnění odvolání ze dne 8. 2. 2025). Takové „faktické uspokojení žalobkyně“ však nezakládá důvod pro zastavení řízení z důvodu uspokojení žalobkyně dle § 62 odst. 4 s. ř. s., jak soud vysvětlil již výše. K zastavení řízení by soud mohl přistoupit v případě zpětvzetí žaloby, k čemuž zjevně nedošlo, neboť dle explicitních údajů v podání žalobkyně ze dne 31. 10. 2025 i dle obsahu tohoto podání, žalobkyně nevzala zpět žalobu, nýbrž chtěla, aby řízení bylo zastaveno dle § 62 odst. 4 s. ř. s. z důvodu jejího uspokojení. Za této situace neměl soud jinou možnost než přistoupit k odmítnutí žaloby.

12. Soud proto výrokem I. tohoto usnesení odmítl žalobu dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení.
13. Výrok II. o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Soud neshledal prostor pro aplikaci věty druhé § 60 odst. 3 s. ř. s., která umožňuje v určitých případech přiznat žalobci náhradu nákladů řízení. Jedná se však o situaci, kdy došlo k zastavení řízení z důvodu zpětvzetí žaloby pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele. Již výše soud vyložil, že nedošlo ke zpětvzetí žaloby ani k naplnění institutu uspokojení navrhovatele, pročez nemohl přistoupit k zastavení řízení.
14. Jelikož žaloba byla odmítnuta před prvním jednáním, soud podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) rozhodl výrokem III. tohoto usnesení o vrácení soudního poplatku ve výši 3 000 Kč žalobkyni. Podle citovaného ustanovení platí, že soud vrátí z účtu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení odmítnut před prvním jednáním. V souladu s tímto ustanovením soud rovněž rozhodl o tom, že soudní poplatek bude žalobkyni vrácen z účtu krajského soudu dle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve lhůtě třiceti dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 12. ledna 2026

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.